

வரதர் கதை மலர் -5

பதினைந்து வயதுக்குட்பட்ட சிறார்களுக்கான கதை

சுதந்திரமாய்ப் பாடுவேன்

திருச்செந்தூரன்

இந்த நூல் ல் இரண்டு கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. 1. சுதந்திரமாய்ப் பாடுவேன். 2. ஒளியைத் தேடி - இரண்டும் சினத்துக் கதைகள். சிறுவர்களுக்கேற்ற உருத்தமைந்த கதைகள்.

வரதர் கதை மலர் - 5

சுதந்திரமாய்ப் பாடுவேன்

“திருச்செந்தூரன்”

சிறுவர்களுக்கு இரண்டு சுவையான கதைகள்

வரதர் கதை மலர் . 5

நூல்: சுதந்திரமாய்ப் பாடுவோம்

தமிழில் : திருச் செந்தூரன்

முதற் பதிப்பு : மே , 1994

வெளியீடு: வரதர் வெளியீடு , யாழ்ப்பாணம்

அச்சுப்பதிப்பு : ஆனந்தா அச்சகம்,

226 , காங்கேசன் துறைச் சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா : 12/—

மூலக் கதை: Wild Grapes

கதாசிரியர்: Guo Cuilin.

நூல்: Favorite

Children's Stories From China

சுதந்திரமாய்ப் பாடுவேன்

1. அடைபட்ட வானம்பாடி.

வானம்பாடி ஒன்று பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கூட்டில் வாழ்ந்து வந்தது. சூரிய ஒளி கூட்டிற் பட்டு பிரகாசமாக மின்னியது. அது அரசனின் பொன் மரளிகை போலத் தோன்றியது. கூட்டுக்குள் இருந்த நீர்க்கிண்ணம் பச்சை மரகதக் கல்லாற் செய்யப்பட்டது. கிண்ணத்தின் பச்சை வண்ணத்தினால் நீரும் பச்சை நிறமாகத் தோன்றியது. மழை பெய்த பின் தாமரைக் குளம் எப்படித் தோன்றுமோ அப்படி அது காட்சியளித்தது.

வானம்பாடியின் உணவுத்தட்டு தவிட்டுநிற மணியினால் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. அது வந்து இருப்பதற்கு யானைத் தந்தங்களினால் மரக்கிளைகள் போன்ற அமைப்புச் செய்யப்பட்டிருந்தது. இரவில் அதன் கூடு விலை உயர்ந்த பட்டுத் துணியால் மூடிவிடப்பட்டது.

வானம்பாடியின் இறக்கைகள் மிகப் பளபளப்பாகவும் மென்மையாகவும் வழுவழுப்பாகவும் இருந்தன. அதற்கு மிக உயர்ந்த உணவு கொடுக்கப் பட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் அது இரண்டு முறை நீராடியது. அது மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தது.

ஒவ்வொரு முறையும் உணவுண்டு குளித்த பின் அது கூட்டிற்குள் தத்தித் திரியும். களைத்துப் போனால் அது தந்தத்தால் ஆன கிளையில் இருந்து ஓய்வெடுக்கும். பின் அது தன் சொண்டினால் செட்டைகளைக் கோதிவிடும்

உடலைச் சிவிர்க்கும். செட்டை அடிக்கும். சுற்று முற்றும் பார்த்த பின் கூட்டிற்குள் தத்தித் திரியும்.

வானம்பாடியின் பாட்டு மென்மையானது. இனிமையானது. அதன் இசையைக் கேட்டோர் அதன் இனிமையில் தம்மையே மறந்து நிற்பர்.

அந்த வானம்பாடியை பணக்காரர் ஒருவரின் மகன் ஆசையோடு வளர்த்தான். அதன் மீது அவனுக்கு மிகுந்த அன்பு. அவன் அவ்வொரு நாளும் மலைக்குச் செல்வான். அருவி நீரைக் கொண்டு வந்து அதனை மிகக் கவனமாக வடித்து அதற்குக் கொடுப்பான். நல்ல தினை அரிசியைத் தெரிந்தெடுத்துக் கழுவி அதற்குக் கொடுப்பான். எதற்காக அவன் இதனையெல்லாம் முயன்று செய்தான்? வானம்பாடிக்கு ஏன் அவ்வளவு விலை உயர்ந்த கூட்டைக் கொடுத்தான்? அதன் இனிய பாடலைக் கேட்க விரும்பியே அவன் அவ்வாறெல்லாம் செய்தான்.

வானம்பாடியைத் தவிர வேறு எதுவும் தனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தர முடியாது என்று அவன் எண்ணினான்.

அவன் தன்னை நன்றாக வளர்க்கிறான், தான் பாடுவதை அவன் ஆசையோடு கேட்கிறான் என அது எண்ணியது. எனவே, தன்னால் முடிந்தவரை அது அவனுக்காக இனிமையாகப் பாடியது. சோர்ந்து களைத்த நிலையிலும் கூட அது அவனுக்காக கீதம் இசைத்தது. தன்னுடைய இசையில் என்ன கவர்ச்சி இருக்கிறது என்பதை அதனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்குத் தன் பாடலில் ஏன் அவ்வளவு ஈடுபாடு என்பதும் அதற்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் அவன் தனது பாடலைக் கேட்க விரும்புகிறான் என்பதை மட்டும் அது உணர்ந்திருந்தது. எனவே, அது அவனுக்காக எப்போதும் பாடியது.

அவன் தனது கூட்டாளிகளையும் சகோதரங்களையும் அடிக்கடி கூட்டுக்கு அருகே சேழ்த்து வருவான். “எனது வானம்பாடி அதிசயமானது. அது இனிமையாகப் பாடு

கிறது. வாருங்கள், கேட்டுப் பாருங்கள்," என்று கூறுவான். அவர்கள் வருவார்கள்; பார்ப்பார்கள்; கேட்பார்கள். அவர்கள் அதனை வானளாவப் புகழுவார்கள்.

“எனது குரலில் என்ன சிறப்பு உள்ளது? அவர்கள் ஏன் எனது குரலைக் கேட்க விரும்புகிறார்கள்? எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆனாலும், அவன் அவர்களை அழைத்து வருகிறான். நான் பாடி மகிழ்விக்காவிட்டால் அவன் ஏமாந்து போவான்” என வானம்பாடி எண்ணியது. எனவே, அது தன் சக்தி முழுவதையும் சேர்த்துப் பாடியது.

நாட்கள் ஒவ்வொன்றாக நகர்ந்தன. வாழ்க்கை வழக்கம் போல நடந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாம் நன்றாக அமைந்தன. வானம்பாடி அவனுக்காகப் பாடியது; அவனது சகோதரர்களுக்காகப் பாடியது; அவனது நண்பர்களுக்காகப் பாடியது. ஆனால், தனது பாடலில் அத்துணை கவர்ச்சி ஏன் என்பதை மட்டும் அதனாற் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அவனது விசித்திரமான ஆசைக்கான காரணத்தை அறியாது அது குழம்பியது. காரணத்தைக் கண்டறிய ஆவல் கொண்டது.

ஒரு நாள் அவன் உணவும் நீரும் வைத்தபின் கூட்டின் கதவைப் பூட்ட மறந்து விட்டான். கதவு திறந்தபடி கிடந்தது. வானம்பாடி தத்தித் தத்திக் கதவருகே வந்தது. சுற்று முற்றும் பார்த்தது. கூட்டுக்கு வெளியே சென்றது. வீட்டுக் கூரைவரை பறந்தது. அது தன்னைச் சுற்றியுள்ள இடங்களைப் பார்த்தது. அது கண்ட காட்சிகள் அழகாக இருந்தன. இத்தனை நாட்களும் இந்தக் காட்சிகளைப் பார்க்காமல் இருந்து விட்டேனே என்று அது ஏங்கியது.

நீல வானக் கடலில் பஞ்சு, போன்ற மேகக் கூட்டங்கள் படகுகள் போல நீந்திச் சென்றன. அழகிய மரக்கிளைகள் காற்றில் அசைந்தாடின. மரங்கள் பூத்துக் குலுங்கின.

தூரத்திலே பனிபடர்ந்த மலை தோன்றியது. தூக்கக் கலக்கம் தெளியாத நிலையில் ஒரு படத்தைப் பார்ப்பது போல அந்த மலைக்காட்சி மங்கலாகத் தெரிந்தது. வானம் பாடி சூழலில் புதிய புதிய காட்சிகளையும் பொருள்களையும் கண்டது. அதன் மகிழ்ச்சி வளர்ந்து சென்றது. அது ஒரே இடத்தில் நின்று நாலா பக்கமும் நீண்ட தூரம் பார்த்தது.

அது உயர உயரப் பறந்தது. அதன் உள்ளமும் மேலே மேலே தாவியது. அது எல்லை இல்லாத இன்பத்தில் மிதந்தது. அது கூட்டை மறந்தது. கூட்டில் வாழ்ந்த வாழ்வை மறந்தது. புதுமை மயக்கத்தில் எங்கே போகிறோம் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் அது தொடர்ந்து பறந்தது.

பச்சைப் பூவெளிகள், விரிந்த மணற் பரப்புக்கள், அலை புரளும் கடல், சேறு நிரம்பிக் கலங்கியிருந்த ஆறு முதலிய இடங்களையெல்லாம் கடந்து அது பறந்து கொண்டே இருந்தது.

வானம்பாடி செட்டையை மெதுவாக அடித்துக் கீழ் நோக்கி இறங்கியது. அங்கே ஒரு பெரிய நகரம். நகரத்தின் கோபுர வாயிற் கதவில் அது வந்து இருந்தது.

வீதியிற் பலர் நடந்து சென்றனர். வண்டிகள் சென்றன. குதிரைகள் ஓடின. இக் காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு வானம்பாடி ஓய்ந்து போய் இருந்தது.

2. காலில்லாத மனிதர்கள்.

வீதியிலே நடப்பவற்றை வானம்பாடி வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அங்கே இரண்டு சில்லுகள் பூட்டிய வண்டியொன்று வந்தது. அதன் வளைந்த இருக்கையில் ஒரு மனிதன் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். வேறொருவன் வண்டியின் சட்டத்தைப் பற்றி இழுத்தபடி தலைதெறிக்க ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து பல மனித

மாடுகள் மனிதச் சுமைகளை இழுத்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடின.

“இருக்கையில் இருப்பவருக்குக் கால்கள் இல்லைப் போலும்! இல்லா விட்டால் அவர்கள் ஏன் நடந்து போகவில்லை? மற்றவர்கள் ஏன் அவர்களை வண்டியில் வைத்து இழுத்துச் செல்கிறார்கள்” என்று வானம்பாடி எண்ணியது.

வண்டியில் வைத்து இழுத்துச் செல்லப்படும் மனிதர்களுள் ஒருவனை வானம்பாடி கூர்ந்து நோக்கியது. அவனுடைய உடலின் கீழ்ப்பகுதி உயர்ந்த கம்பளிப் போர்வையால் மூடப்பட்டிருந்தது. அதற்குக் கீழே பளபளக்கும் கறுப்பு நிறத்தில் நவீன வகைச் சப்பாத்துக்கள் அணிந்த இரு கால்கள் நீட்டிக் கொண்டிருப்பதை வானம்பாடி கண்டது.

‘ஓ! அவனுக்குக் கால்கள் உள்ளன’ என வானம்பாடி தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டது.

‘அப்படியானால் இன்னொருவன் ஏன் இவனை வண்டியில் வைத்து இழுத்துச் செல்கிறான்? காரியங்கள் கீழ்ப்படி நடந்தால் நூறு பேரில் ஐம்பது பேர் பயனற்றவர்கள் ஆகிவிடுவார்கள் அல்லவா’ என்று வானம்பாடி எண்ணியது. அது பல முறை எண்ணிப் பார்த்தது. ஆனால், அதற்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

‘இழுப்பவர்கள் அதனை மகிழ்ச்சியுட்டும் செயலாக நினைக்கிறார்கள் போலும்!’ என அது எண்ணியது.

வானம்பாடி இழுப்பவர்களைக் கூர்ந்து நோக்கியது. ஆனால், அவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தெரியவில்லை அவர்களது சிவந்த முகத்திலிருந்து வியர்வை ஆறாக ஓடியது. அவர்கள் மேலாடையின்றி இருந்தார்கள். அவர்களின் முதுகுப் புறத்தின் வெப்பத்தை அதனால் உணர முடிந்தது. தீக் கோழிகள் உயிர்தப்பத் தாவிப் பாய்ந்து ஓடுமே, அது போல அவர்கள் முன்னோக்கி வளைந்து

கால்களை அகலவைத்து வேகமாக ஓடினார்கள். ஒரு கால் நிலத்தை தொடுமுன் மற்ற கால் மேல் எழுந்தது

அவர்கள் ஏன் அவ்வளவு அவசரப்படுகிறார்கள்? அவர்கள் எங்கே போகிறார்கள்? வானம்பாடிக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

வண்டி ஒன்றுக்குள் இருந்த மனிதன் தனது இடக்கையை நீட்டுவதனை வானம்பாடி கண்டது.

வண்டியை இழுத்த மனிதன் உடனே தனது வேகத்தைக் குறைத்தான். சில்லுகள், இருக்கை, அதிலிருந்த மனிதன் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவன் இடப்பக்கமாகத்திருப்பினான். சந்தியில் இடப்பக்கம் நோக்கிச் சென்ற வீதியில் தொடர்ந்து தலை தெறிக்க ஓடினான்.

‘அவர்கள் பைத்தியக்காரர் போல ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிறரின் நன்மைக்காக வியர்வை சிந்தி உழைக்கிறார்கள். அதனால்தான் அவர்கள் முகத்தில் புன்னகை இல்லை. அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு படுவதில்லை. அவர்களுக்கு வேலையால் மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதில்லை. அவர்கள் அதனை ஆர்வத்தோடு செய்வதில்லை — என்பதெல்லாம் அப்போதுதான் வானம்பாடிக்கு விளங்கியது.

‘ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனின் கால்களாக வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான். — இதனை எண்ணி அது வருந்தியது. அது கவலையாற் சோகமாய்ப் பாடியது.

அவர்கள் கதியில்லாதவர்கள். அவர்கள் பயனும் ஆர்வமும் இல்லாமல் மற்றவர்களுக்காகத் துயரப்படும் மக்கள். அவர்களுக்கு அனுதாபப்படும் வகையில் அதன் பாடல் அமைந்திருந்தது.

இந்தச் சோகக் காட்சியைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க அதனால் முடியவில்லை. அது எங்காவது

சென்று ஓய்வெடுக்க விரும்பியது.

அது பறந்து சென்றது. ஒரு பெரிய வீட்டின் பச்சை நிற மேல் மாடியை அது ஊடைந்தது.

அங்கே பெரிய விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது.

3. விருந்து நடக்கிறது

வானம்பாடி நிலா முற்றத்தில் இருந்தது. நிலா முற்றத்திற்கு முன்னே பெரிய அறை ஒன்று இருந்தது. வானம்பாடி அதன் யன்னலினூடாக உள்ளே பார்த்தது. அங்கே பலர் மேசை ஒன்றின் முன்னே, சுற்றியிருந்து சாப்பிட்டார்கள்.

மேசை விரிப்புப் பால் போல் வெள்ளையாக இருந்தது. கத்திகள், முள்ளுக் கரண்டிகள், மதுக்கிண்ணங்கள், சினத்து வட்டில்கள், தட்டங்கள் எல்லாம் பள பளத்தன மேசை நடுவே ஒரு பூச்சாடி அதில் பல நிறப் பூக்கள் நிறைந்திருந்தன. அங்கிருந்த மக்களின் முகங்கள் சிவந்து ஒளி வீசின. மதுவின் மயக்கத்தில் அவர்களது கண்கள் பாதி முடியிருந்தன.

திடீரெனக் கீழே சத்தம் கேட்டது. வானம்பாடி கீழே பார்த்தது. அங்கே முற்றிலும் வேறான ஒரு காட்சியை அது கண்டது.

அங்கே ஒரு வட்டப் பலகை அதில் ஒரு கத்தி கத்திக்கு அருகே வாலும் தலையும் வெட்டப்பட்ட மீன் குவியல். துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்ட இறைச்சி ஒரு உடைக்கப்பட்ட சிங்க இறால்கள், துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்ட சில கோழிக் குஞ்சுகள், தாராக்கள் ஆகியன அந்த அறையில் அங்குமிங்கும் சிதறிக் கிடந்தன.

அந்த அறையில் பல மனிதர்கள் பல வகையான வேலைகளைச் சுறுசுறுப்பாகச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இடுப்புக்குக் கீழே மட்டும் உடை அணிந்திருந்தார்கள் அதில் எண்ணெய் படிந்து அழுக்கேறியிருந்தது. அறையில் புகையும் நீராவியும் நிறைந்திருந்தது. அடுப்புக்கு அருகே நின்றவன் இரும்புச் சட்டியிற் பொரித்துக் கொண்டிருந்தான் சட்டியில் எண்ணெயை ஊற்றியதும் அது நான்கு புறமும் சுவாலை விட்டு எரிந்தது. வெப்பத்தால் அவனது முகமும் கைகளும் சிவந்தன.

வெள்ளை ஆடை அணிந்த ஒருவன் அங்கே வந்தான். அவன் சமைக்கப்பட்ட உணவை வண்ணமுட்டப்பட்ட சீனத் தட்டில் வைத்து மேல் மாடிக்குக் கொண்டு சென்றான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் மேல் மாடியிற் சிரிப்பொலிகேட்டது. மேசையைச் சுற்றியிருந்த மனிதர் மீண்டும் கத்திகளையும் முள்ளுக் கரண்டிகளையும் பயன்படுத்திச் சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

‘கீழே உள்ளவர்களுக்கு வருத்தமோ? இல்லாவிட்டால் அவர்கள் ஏன் தொடர்ந்து நெருப்புக்கு அருகே நிற்கவேண்டும்? அவர்கள் அங்கே நின்று சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறார்கள். வேலை செய்வதால் அவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்களோ?’ — வானம்பாடி இவ்வாறு ஐயத்தோடு எண்ணியது.

வானம்பாடி அவர்களைக் கூர்ந்து கவனித்தது. தனது எண்ணம் தவறு என்ற முடிவுக்கு வந்தது.

‘அவர்களுக்குத் தடிமன் பிடித்திருந்தால் அவர்கள் ஏன் வீட்டில் ஓய்வெடுக்கவில்லை? வேலை அவர்களுக்கு ஆர்வமுட்டுவதாக இருந்தால் அவர்கள் முகத்தில் ஏன் மகிழ்ச்சி காணப்படவில்லை? அவர்கள் சமைத்த உணவை அவர்களே ஏன் உண்ணவில்லை? என்று வானம்பாடி எண்ணிப் பார்த்தது.

வானம்பாடி அவர்களைக் கூர்ந்து நோக்கியது, 'வெள்ளை உடை அணிந்தவர்களின் கட்டளைப்படியே அவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அதனால்தான் அவர்கள் முகம் சுழிக்கிறார்கள். அவர்கள் விரும்பி வேலை செய்ய வில்லை, மற்றவர்கள் உண்ண வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்' என்று அது முடிவு செய்தது.

மற்றவர்களுக்காக உணவு ஆக்கும் எந்த மனிதனும் இயந்திரம் போல ஆகிவிடுகிறார்கள் என்பதை அது கண்டது. அது கவலை கொண்டது. அது சோர்வுடன் பாடத் தொடங்கியது.

பிறருக்காக ஆர்வமும் விருப்பமும் இன்றி உழைக்கும் துரதிட்டம் பிடித்த மனிதர் மீது இரக்கம் கொண்டு அது பாடியது.

மற்றவர்க்காகத் துயரப்படும் அந்த மனிதர்களை அதிக நேரம் பார்த்துக்கொண்டு அதனால் இருக்க முடியவில்லை. அது எங்காவது போய் ஓய்வெடுக்க விரும்பியது. அது தனது செட்டல்களை விரித்துப் பறந்து சென்றது.

4 யாருக்காகப் பாடுகிறார்கள்?

அமைதி நிறைந்த அந்த இடத்தில் மென்மையான தம்பூரா இசைக்கேற்பச் சிறுமி ஒருத்தி பாடிக்கொண்டிருந்தாள். வானம்பாடி தாழ்ப் பறந்து பாட்டு ஒலி வந்த வீட்டுக் கூரையில் இருந்தது. அந்த வீட்டுக் கூரையில் ஒளி உள்ளே செல்லவிடும் யன்னல் இருந்தது, வானம்பாடி அதனூடாகப் பார்த்தது.

அங்கே உயர்ந்த இருண்ட முகமுடைய மனிதன் நாற்காலியில் இருந்தபடி தம்பூராவை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் அருகே பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வயது மதிக்கத்தக்க சிறுமி நின்று பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

‘மகிழ்ச்சியாக உள்ள மக்களை இப்போது தான் நான் காண்கின்றேன்’ என்று அது எண்ணியது. ‘அவர்கள் கருவியை இசைத்துப் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இசை விரும்பிகள். பாடுவதில் அவர்கள் எவ்வாறு மகிழ்கிறார்கள் என்பதை நான் பார்க்கவேண்டும்’ என அது நினைத்தது. இசையைக் கேட்டபடி அது அவர்களை அவதானித்தது.

உண்மை அது எதிர்பார்த்தது போல இல்லை என்பதை உணர்ந்து அது ஏமாற்றம் அடைந்தது. மீண்டும் அதன் முடிவு தவறாகிவிட்டது.

அந்தப் பெண் மிகவும் வருத்தத்தோடு பாடிக்கொண்டிருந்தாள், குரல் உயர்ந்து செல்லும் போது அவள் வலிந்து பாட முயன்றாள். அவ்வாறு பாடும் போது அவள் முகம் சிவந்தது, இமைகள் இறுக முடிக்கொண்டன. இமைகளிலுள்ள குருதிக் குழாய்கள் புடைத்தன. அவள் நெஞ்சு விம்மித் தணிந்தது, அவள் மூச்சு அடங்கி நின்றாள். இசை படிப்படியாகக் குறைந்தது.

பாடலின் சொற்கள் தண்ணீர் இடைவிடாமல் பாய் வது போல உருண்டோடின, அவளுக்கு முச்சுவிடக்கூட நேரம் கிடைக்கவில்லை.

அவளுடைய குரல் கரகரத்தது, தம்பூரா இசையும் பாட்டும் நின்று விட்டன.

தம்பூரா வாசித்தவன் அவளை முறைத்துப் பார்த்தான். ‘நீ இப்படிப் பாடினால் நாம் எப்படி மக்களிடம் காசு கேட்கலாம்? மீண்டும் பாடு’ என்று கூறினான்.

அவள் தலை தாழ்ந்தது, அவளது கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது. தம்பூரா இசைக்கேற்ப அவள் மீண்டும் பாடினாள், அவளது குரல் நடுங்கியது.

வானம்பாடிக்கு உண்மை விளங்கியது.

‘அவள் கூடப் பிறருக்காகவே பாடுகிறாள், தானே

விரும்பித் தனக்காகப் பாடுவதாக இருந்தால் அவள் தனது வீட்டில் ஆறுதலாக இருந்தல்லவா பாடியிருப்பாள். ஆனால், அவளால் அப்படிச் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் அவள் பிறருக்கு மகிழ்ச்சி தர அல்லவா பாடுகிறாள். பணம் தேட அவள் வருத்தப்பட்டுப் பாடப் பழகிப் பாட வேண்டியுள்ளது. தம்பூரா வாசிப்பவன் கூடப் பிறருக்காகவே அதனைச் செய்கிறான். அதற்காகவே அவன் அவளையும் பாடும்படி கூட்டாயப் படுத்துகிறான், இதற்கெல்லாம் என்ன கருத்து? ஆனால் அவர்கள் 'வற்றைக் களவிற்கூட நினைப்பதில்லை.' வானம்பாடி இவ்வாறு தனக்குள்ளாகவே சிந்தித்தது.

பிறருடைய இசைக் கருவிகளாகப் பணியாற்றும் மனிதர்களுக்காக அது வருத்தப்பட்டது. அவர்களை நினைத்து அது சோகமாகப் பாடியது. இரங்கத் தக்க நிலையில் ஆர்வமும் பயனுமின்றிப் பிறருக்காக உழைப்பவர் மீதான அநுதாபத்தை அதன் பாடல் வெளிப்படுத்தியது.

5 எனக்காகப் பாடுவேன்

வானம்பாடி கூட்டத்திலிருந்து புறப்பட்டது. முதல் கண்ட காட்சிகளையும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் நினைத்துப் பார்த்தது. பிறருக்கு மகிழ்ச்சியூட்ட வருந்தி உழைக்கும் மனிதர்களின் அவலங்களை அது எண்ணிப் பார்த்தது. சுதந்திரமற்ற அந்த மனிதர்களின் கவலைகளை நினைத்து வருந்தியது.

'இனி நான் மீண்டும் கூட்டுக்குச் செல்லமாட்டேன்' என வானம்பாடி முடிவு செய்தது. தான் வாழ்ந்த கூடு அரண்மனை போல வசதிகள் நிறைந்ததாக இருந்த போதிலும் தனது சுதந்திரத்தை இழந்து அடிமையாக அக்கூட்டில் மீண்டும் வாழ அது விரும்பவில்லை.

துன்பப்படும் மனிதர்கள் பலரைக் கண்டபோதுதான் அது தனது பழைய வாழ்வின் அவலத்தை உணர்ந்தது.

அதனுடைய பாட்டுப் பொருளற்றதாகவும், ஆர்வமற்றதாகவும், தேவையற்றதாகவுமே இருந்தது. தன்னை வளர்த்தவனுக்கும் அவனது சகோதரர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் ஆக அது ஏன் பாடவேண்டும்?

மனம் குழம்பிய நிலையில் பழைய வாழ்க்கைபழுதில்லை என அது எண்ணும். ஆனால், இரங்கத்தக்க மனிதர்களை எண்ணும் போதுதான் அதற்குத் தனது பழைய வாழ்வின் அவலம் புரிந்தது. தனது அடிமை வாழ்வுக்காக அதனால் அழாமல் இருக்க முடியவில்லை. அது குயிலைப் போலச் சோகமயமாகப் பாடியது. அதன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக வடிந்தது.

அலுப்படைந்த மனத்தோடு அது எல்லையற்ற வான வெளியில் பறந்தது.

இரவில் மரங்களில் தூங்கியது, பகலில் அது சிறகுகளை அகல விரித்துப் பறந்தது. விரும்பிய போது பாடியது. பசித்த போது காட்டு மரங்களிலுள்ள இனிய பழங்களைத் தின்றது. உடல் அழுக்காக இருந்த போது நீரோடையிற் குளித்தது.

அது இப்போது கூண்டில் அடைபட்டிருக்கவில்லை. அது விரும்பியவற்றை யெல்லாம் செய்ய முடிந்தது. குழலில் நிகழும் துன்பமான செயல்களைக் கண்டால் அது கவலைப் பட்டது. துயரம் நிறைந்த குரலிலே பாடியது. அவ்வாறு பாடும் போது பகலவனைக் கண்ட பனிபோல அதன் துயரங்கள் பறந்தோடின.

அதனால் பாடாமல் இருக்க முடியவில்லை. அப்போது தான் பாடுவது கருத்துள்ளதாகவும், ஆர்வம் மிக்கதாகவும் இருப்பதை அது தெரிந்து கொண்டது. அது தனக்காகவே பாடியது. ஒரு சிலரை மட்டும் மகிழ்வுட்ட அது பாடவில்லை. அது உலகத்துக்காகப் பாடியது.

வானம்பாடியின் இனிய குரலிசை காற்றிலே எங்கும் பரந்து சென்றது. ஆலைத் தொழிலாளர், பசிப்பிணிபோக்கும் உழவர்கள், மாணங்காக்கத் துணி நெய்யும் பெண்கள் மனிதனை வண்டியில் வைத்து இழுக்கும் மனித மாடுகள் முதலியோர் மட்டுமன்றி மனிதனுக்காக உழைக்கும் விலங்குகளும் வானம் பாடியின் இனிய கானம் கேட்டு ஆறுதலடைந்தன, கவலையையும் களைப்பையும் மறந்தன.

‘வானம்பாடி எவ்வளவு அருமையாகப் பாடுகிறது. அதன் குரல் தேன் போல இனிக்கிறது’ என்று எல்லோரும் மகிழ்ச்சியோடும் மனநிறைவோடும் அதனை நோக்கிக் கூறினார்கள்.

மூலக் கதை: The Thrush மூலக் கதாசிரியர்: Yeh Sheng Tao

மூலநூல்: The Scare Crow- Stories for Children.

மூலநூல் வெளியீடு: Foreign Language Press,
Peking, 1973. பக்கம். 8-17

தமிழில் முதல் வெளியீடு: அர்ச்சனா (சிறுவர் இலக்கிய ஏடு)

1986 - 1987

தலைப்பு: வானம்பாடியின் புதிய கீதம்.

ஒளியைத் தேடி

1. கண் அழகி.

அந்தச் சிறிய ஊருக்கு அருகே பெரிய ஆறு ஒன்று கரைபுரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த ஊரிலுள்ள குடும்பத்தினர் வாத்துக்களை வளர்ப்பதையே முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த ஊரின் கிழக்கு எல்லையில் மமாவி வாழ்ந்து வந்தாள். அவள் மிக நீண்ட காலமாக வாத்துக்களை வளர்த்து வந்தாள். அந்த ஊரில் ஏனையோரை விட அவளிடம் தான் அதிக வாத்துக்கள் இருந்தன.

அவள் தனது கணவனோடு அன்பாக வாழ்ந்து வந்தாள். அவர்களுக்கு ஒரேயொரு பெண் குழந்தை இருந்தது. அந்தப் பெண் குழந்தை வாத்துக்களின் இறகைப் போல வெள்ளை வெளேர் என இருந்தாள். அவளது கண்கள் மிகவும் பிரகாசமாக ஒளி விசிர.

‘அவளது கண்களைப் பாருங்கள். அவை எவ்வளவு அழகாக உள்ளன. தாமரை இலையில் உருளும் இரண்டு பனித்துளிகள் போல அவை இருக்கின்றன’ என்று மக்கள் வியந்து கூறினர்.

தொலை தூர ஊரிலுள்ளவர்களும் அக் குழந்தையின் அழகைப் பற்றி அறிந்திருந்தனர். ‘அந்த ஊரில் வள தேவதை போன்ற சிறுமி வாழ்கிறாள்’ என்று அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

வளர வளர அவள் அழகும் விவேகமும் வளர்ந்தன எட்டு வயதிலேயே அவள் வாத்துக்களைப் பராமரிக்கத் தொடங்கினாள். அவள் வாத்துக்களை ஆற்றங்கரைக்கு

அழைத்துச் சென்று மேய்த்து வந்தாள். அடிக்கடி அவளும் ஆழமற்ற நீரில் அவற்றோடு சேர்ந்து நீந்தி விளையாடினாள்.

மிக இளமையான வாத்துக் குஞ்சுக்கு அவள் தானே உணவு ஊட்டுவாள். ஓர் ஆண்டுக்குள் அந்தக் குஞ்சு மற்றையவற்றைவிடப் பெரிதாக வளர்ந்துவிட்டது, அதனுடைய இறகுகள் பளபளப்பாகவும் மிருதுவாகவும் இருந்தன. அந்தக் குஞ்சு மிகவும் அழகாக இருந்தது.

சிறுமி வாத்துக்களை விரும்பினாள். அவையும் அவளோடு இருக்க விரும்பின. அவளுக்கும் அவற்றுக்கு மிடையே இருந்த நெருக்கத்தை ஊரவர்களும் அறிந்திருந்தனர். வாத்து மேய்க்கும் அந்த வெள்ளைச் சிறுமியை எல்லோரும் 'வெள்ளை வாத்துச் சிறுமி' என அழைத்தனர்.

அவளுக்குப் பத்து வயது ஆன போது அவளது பெற்றோர் இறந்து விட்டனர். அவளது மாமி அவர்களது வீட்டுக்கு வந்தாள், வீட்டை அவள் எடுத்துக் கொண்டாள்.

2. கண்களை இழந்தாள்

வெள்ளை வாத்துச் சிறுமி மாமியோடு வாழ்ந்தாள். மாமிக்கு அவளை ஏனோ பிடிக்கவில்லை. மாமி அவளை இரக்கமற்ற முறையில் நடத்தினாள்.

சிறுமி வழக்கம் போல வாத்துக்களை ஆற்றங்கரையில் மேய்த்து வந்தாள். மாமி ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நேரம் மட்டும் அவளுக்குப் பழைய உணவைக் கொடுத்தாள். பகல் நேரத்தை அவள் ஆற்றங்கரையில் வாத்துக்களோடு கழித்தாள். இரவிலும் அவளை வீட்டில் தங்க

மாமி விடவில்லை. அவள் இரவில் வாத்துக்களுக்குப் பாதுகாப்பாக ஆற்றங்கரை மரத்தடியில் தங்கினாள்.

ஒவ்வொரு இரவும் அவள் மரத்துக்குக் கீழே குளிரில் நித்திரை கொண்டாள். வாத்துக்களுக்கு அவள் மீது அநுதாபம் உண்டானது. அவை தமது செட்டைகளை விரித்து அவளது உடலில் குளிர் படாது காத்தன, வாத்துக்குஞ்சு தனது கழுத்தை அவளது தோளுக்கு மேல் வைத்து அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்தது.

ஒரு வருடத்துக்குப் பின் சிறுமியின் மாமிக்குப் பெண்குழந்தை பிறந்தது. அவளும் வெள்ளை வாத்துச் சிறுமியைப் போலவே அழகாக இருந்தாள். ஆனால், அக்குழந்தை குருடாகவே பிறந்து விட்டது. எனவே, ஊரவர் அவளைக் 'குருட்டுச் சிறுமி' என்றனர்.

ஊரார் தனது மகளைக் 'குருட்டுச் சிறுமி' என்று அழைக்கும் போது மாமி கோபத்தால் சிறினாள். வெள்ளை வாத்துச் சிறுமியின் பெரிய, ஒளி சீசம் கண்களைப் பார்க்கும் போது மாமி பொறாமை கொள்வாள். அவளது மூர்க்கத்தனம் கூடும். அவளது கண்களைத் தோண்டி எறிந்துவிட வேண்டும் என மாமி நினைப்பாள்.

ஆற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடியது எல்லோரும் வீட்டிலிருந்து கூதிர் விழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள். ஆற்றங்கரையில் வெள்ளை வாத்துச் சிறுமி சோகமே உருவாக நின்றாள். என்னை அன்போடும் அக்கறையோடும் வீட்டுக்கு அழைக்க யார் இருக்கிறார்கள்? என்று எண்ணிச் சிறுமி கலங்கினாள். மாமி தன்னை அழைக்கக் கூடும் என்று அவள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது அவளது மாமி கூடையோடு அங்கே வந்தாள்.

‘வாத்து முட்டைகளைப் பொறுக்கிக் கூடைக்குள் வை’ என்று அவள் கடுமையாகக் கூறினாள்.

சிறுமி முட்டைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து கூடைக்குள் வைத்தாள்.

‘இன்றைக்குக் கூதிர் விழா. எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள். என்னையும் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போங்கள். இன்றைக்கு எங்கு முந்திரிகைப் பழங்கள் வாங்கித்தருவீர்களா?’ என்று அவள் ஆவலோடு மாமியைக் கேட்டாள்.

‘ஓ! உனக்கு முந்திரிகைப் பழம் இல்லாததுதான் குறை’ என்று மாமி ஏளனஞ் செய்தாள். ‘எல்லோரும் உன்னுடைய கண்கள் முந்திரிகைப் பழம் போல இருப்பதாகக் கூறுகின்றார்கள். எங்கே காட்டு. நானும் நன்றாகப் பார்த்து விடுகிறேன்.’ என்று மாமி சொன்னாள்.

சொல்லிவிட்டு அந்தக் கொடியவள் கைகளில் ஆற்றங்கரைமணலை அள்ளினாள். சிறுமியின் கண்களுக்குள் கொட்டினாள். கைகளால் கண்ணை அழுத்தி தேய்த்தாள். பின் கூடை நிறைய இருந்த முட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாகத் திரும்பிச் சென்றாள்.

எல்லோரும் பார்த்து வியந்து பாராட்டிய ஒளி வீசும் கண்களைச் சிறுமி இழந்து விட்டாள். உலகம் அவள் முன் இருண்டு கிடந்தது.

சிறுமி ஆற்றங்கரையில் தனியே இருந்து விம்மி விம்மி அழுதாள். ஒரு நாள் முடிந்தது. மறு நாளும் வந்து போனது. ஆனால், அவளது கண்களுக்கு ஒளி வரவில்லை. அவளால் உலகைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவள் ஓயாமல் அழுது கொண்டு இருந்தாள்.

3. ஒளியைத் தேடி

கண்ணொளியை இழந்து தனிமையிலே வாழிக் கொண்டிருந்த வெள்ளை வாத்துச் சிறுமி தன் தாயை நினைத்து ஏங்கினாள். தாய் உயிரோடிருந்த போது கூறிய செய்தி ஒன்று அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

‘உயர்ந்த மலைகளிலே காட்டு முந்திரிகை மரங்கள் வளர்கின்றன. காட்டு முந்திரிகைப் பழங்களைத் தின்றால் கண்ணொளி இழந்தவர்களுக்குப் பார்வை கிடைக்கும்.’ இது தான் தாய் கூறிய செய்தி.

‘இங்கே சாலை எதிர்பார்த்துத் தனிமையிலே ஏங்கிக் கொண்டு இருப்பதைவிட கண் ஒளியை மீளத்தரும் காட்டு முந்திரிகைப் பழங்கள் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிச் செல்வது நல்லதல்லவா?’ என்று அவள் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

ஒளியைத்தேடும் முடிவோடு அவள் எழுந்தாள். ஆற்றங்கரை வழியே நடந்து சென்றாள். வாத்துக்குஞ்சும் அவளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றது. வாத்துத் தொடர்ந்து வருவதை உணர்ந்த அவள் நின்றாள். நினைந்து கைகளால் வாத்தைத் தேடினாள். குஞ்சு அவள் கைக்குள் வந்து நின்றது. அவள் அதைத் தூக்கினாள்.

‘அன்புக் குஞ்சே, நீ ஆற்றோடு பேசுவாய் என்று மக்கள் சொல்வார்கள். நீ அதனோடு பேசு. ஆறு காட்டு முந்திரிகை இருக்கும் மலை உச்சிக்கு என்னைக் கூட்டிச் செல்லுமா என்று கேட்டுச் சொல்’ என்று சிறுமி வாத்தோடு பேசினாள்.

வாத்து இரண்டு முறை ஒலி எழுப்பியது. பின் ஆற்றுக்குள் பாய்ந்தது. வெள்ளை வாத்துச் சிறுமி அதன் மீது ஏறி அமர்ந்தாள்.

வாத்து ஆறு பாயும் திசைக்கு எதிர்த் திசையில் நீந்திச் சென்றது. அது சிறுமியை அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்தது.

வாத்து, சிறுமியை ஏற்றிக் கொண்டு தொடர்ந்து சென்று கொண்டேயிருந்தது. காற்று வீசும் வேகம் அதிகரித்தது. வாத்து அடிக்கடி சுழியில் அகப்பட்டுச் சுற்றிச் சுழன்றது. அதனைக் கண்டு சிறுமிக்குப் பயம் ஏற்பட்டது. மேலே செல்லச் செல்ல அவளது அச்சம் கூடியது.

‘மலை உச்சி எங்கேயிருக்கும்?’ என அவள் நினைத்தாள். ‘மலை உச்சியை அடையுமுன் நான் நீருள் அமிழ்ந்து போவேனோ’ என்ற கவலை அவளைப் பற்றிக் கொண்டது.

‘வெள்ளை வாத்துக் குஞ்சைத் தவிர அனாதையான என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட யார் இருக்கிறார்கள்?’ என்று அவள் நினைத்தாள்.

வாத்தின் செட்டைகளை அவள் ஆதரவோடு வருடினாள். ‘எவ்வளவு அழகான சின்ன வாத்து. நான் இறந்து விட்டால் இதனை யார் ஆதரிப்பார்கள்?’ என்று எண்ணி அவள் வருந்தினாள். அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது.

தீடினென்று ஆற்று நீரின் பாய்ச்சல் ஒலி அதிகரித்தது. புயல் வீசுவது போல இருந்தது.

‘மலை உச்சியை நெருங்கி விட்டோமோ?’ என்று அவள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

‘தண்ணீர் காட்டு முந்திரிகை வளரும் மலையிலிருந்து தான் வருகிறதோ?’ என்ற வினாவும் அவள் உள்ளத்தில் எழுந்தது.

அவள் கால்களை நீட்டினாள். சின்ன வாத்து வேகமாகச் செல்ல உதவும் வகையில் அவள் கால்களைத் துடுப்புப் போல அசைத்தாள்.

முடிவாக அவள் மலை உச்சியை அடைந்து விட்டாள்.

சிறுமி வாத்திலிருந்து இறங்கி நீருக்குள் நின்றாள். நீர் தன் கால்களைச் சுற்றி ஓடுவதை அவள் உணர்ந்தாள்.

அவள் குனிந்து வாத்துக்குஞ்சைத் தூக்கினாள். அதனைத் தன்னோடு அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

அன்பே நீ இப்போது வீட்டுக்குப் போகலாம். நான் கண் ஒளி தரும் பழங்களைத் தேடிச் செல்லப் போகிறேன். என்று அவள் வாத்துக்குக் கூறினாள்.

அவள் பிரியா விடை கூறியதும் வாத்து நீருள் பாய்ந்து ஆற்றோடு நீந்தத் தொடங்கியது.

சிறுமி ஒளியைத்தேடிப் புதிய பயணம் தொடங்கினாள்.

4. கண் ஒளி அல்லது இறப்பு

‘எப்படியும் காட்டு முந்திரிகைகளை; கண்டு பிடித்து பார்வையை மீளப் பெற்று விடுவேன்’ என்ற உறுதியோடு வெள்ளை வாத்துச் சிறுமி மலை ஏறத் தொடங்கினாள்.

தொங்கு பாறைகளில் கால் வைத்து அல்லது புதர்களைப் பற்றிக் கொண்டு அவள் மேலே ஏறினாள். அவள் கால் பட்ட உடனேயே பல தொங்கு பாறைகள் நழுவிக்கீழே உருண்டன. அவளும் கீழே விழுந்தாள். பல முறை அவள் விழுந்து எழுந்தாள்.

அவள் ஆதாரத்துக்காகப் பற்றிய முட்டைகொடிகள் அவள் கைகளைக் கீறிக் கிழித்துக் காயப்படுத்தின. காயங்களிலிருந்து குருதி பெருகியது, கைகள் வலித்தன.

(எதனாலும் அவள் மனந் தளரவில்லை. சோர்ந்து இருந்துவிடவில்லை. நம்பிக்கையோடு அவள் முயற்சியைக் கைவிடாது தொடர்ந்து மலை ஏறினாள்.)

வழியில் ஒரு தேவதாரு மரம் பெரிதாக வளர்ந்து கிளை பரப்பி நின்றது. அவள் சிறிது நேரம் அதன் கீழ்த் தங்கி ஓய்வெடுத்தாள்.

திடீரென அவள் அங்கு விசித்திரமான ஒலியைக் கேட்டாள். பயங் கொண்ட அவள் விரைவாக மரத்தின் உச்சியை நோக்கி ஏறினாள். கிளையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு அசையாமல் இருந்தாள்.

அந்த ஒலி அருகே வந்தபோது அது கரடியாக இருக்க வேண்டும் என அவள் உணர்ந்தாள்.

கரடிகள் பெரிய மரத்தை அடியோடு பிடுங்கி எறியக் கூடிய வல்லமை உடையன என்றும் அவள் அறிந்திருந்தாள். முதிர்ந்த தேவதாரு மரத்தைக் கரடி அசைத்தால் தன் கதி என்ன ஆகும் என்று நினைத்து அவள் நடுங்கினாள்.

கரடி சுற்று முற்றும் பார்த்தது. காற்று வீசியதால் நீண்ட இமை மயிர்கள் அதன் கண்ணை மறைத்தன. சிறுமியைக் கரடி காணவில்லை. இரண்டொரு முறை உறுமி விட்டுக் கரடி அப்பாற் சென்றது. அதன் உறுமலைக் கேட்டு அஞ்சிய பறவைகள் மலையின் நாலா திக்கிலும் பறந்தன.

நன்றாகக் களைத்துப் போன சிறுமி மரத்தில் இருந்த படியே தூங்கினாள். மரக்கிளைகள் காற்றில் மெதுவாக அசைந்தாடின. குருவிகள் தாலாட்டுப் பாடுவது போலக் குறுகுறுத்தன. அவளைச் சுற்றி எல்லாம் பாரமற்றனவாகவும் மென்மையானவையாகவும் வெதுவெதுப்பானவையாகவும் இருந்தன. அவள் ஆழ்ந்து தூங்கி விட்டாள்.

திடீரென வீசிய பலமான சுழல் காற்று அவளை மரக்கிளையிலிருந்து வீசி எறிந்தது. பறந்து வந்து மரக்கிளையில் இருந்த கழுகின் செட்டை அடிப்பால் அச் சுழல் காற்று ஏற்பட்டது. அதன் விரித்த செட்டைகள் மரத்தின் மேற்பரப்பு முழுவதையும் மூடிக் கூடிய அளவு பெரிதாக இருந்தன.

இரும்புக் கொளுக்கிகள் போலிருந்த அதன் வளைந்த நகங்கள் இரண்டும் மரக்கிளையை இறுகப் பற்றியிருந்தன. அதன் கூரிய சொண்டுகள் கைக்கோடரியைப் போலக் கிளையைக் கொத்தித் தூளாக்கின.

கழுகு வானத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்ததால் விழுந்து கிடந்த சிறுமியைக் காணவில்லை. கழுகு இரண்டு முறை பயங்கரமாக அலறி விட்டு உந்தி எழுந்து பறந்தது. அந்நால் மரம் ஆடி அசைந்தது.

சிறுமி எழுந்தாள். தளர்ந்து விடாமல் மீண்டும் மேலே ஏறத் தொடங்கினாள். அவளுடைய ஆடை கிழிந்திருந்தது அவளுடைய முகத்திலும், கைகளிலும், கால்களிலும் ஏற்பட்ட காயங்களிலிருந்து குருதி கசிந்து கொண்டிருந்தது.

எப்படியாவது காட்டு முந்திரிகையை கண்டுபிடித்து கண்ணொளியை மீட்டு விடவேண்டும் என்ற ஆவல் அவளைத் தொடர்ந்து முன்னேறச் செய்தது.

‘வாழ் நாள் முழுவதும் கண்ணொளி இன்றி இருளில் வாழ்வதை விட ஒளியைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு உயிரோடு ஒரு விலங்குக்கு இரையாகி இறந்து விடுவது உயர்ந்தது’ என்று அவள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

5. கண் ஒளி மீண்டது.

செங்குத்தான பாறை ஒன்றை அடைந்த போது சிறுமி முற்றாகச் சோர்ந்து போய் விட்டாள். அவள் சிறிது நேரம் ஓய்ந்திருக்க விரும்பினாள். இரு கைகளையும் அகல விரித்துச் சூழலை ஆராய்ந்தாள். அப்போது அவள் அழுத்தமான, தட்டையான கற்பரப்பு ஒன்றைத் தொட்டாள்.

தான் செங்குத்தான பாறை ஒன்றின் விளிம்புக்கு வந்து விட்டதை அவளால் உணர முடியவில்லை. அவள் அதில் இருக்க முயன்றாள். அப்போது தவறி மலையிடுக்கில் வீழ்ந்தாள்.

மலையிடுக்கின் அடிப்பரப்பில் வீழ்ந்தபோது அவள் மூர்ச்சித்து விட்டாள். நள்ளிரவுவரை அவள் அப்படியே மயங்கிக் கிடந்தாள்.

மயக்கம் தெளிந்தபோது தான் மென்மையான சேற்று நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடப்பதை அவள் உணர்ந்தாள். இல்லாவிட்டால் அவள் இறந்து போயிருப்பாள்.

அருகே நீரோடை ஒன்று இருப்பதை அதன் சலசலக்கும் ஓசை மூலம் அவள் உணர்ந்து கொண்டாள்.

அருவியில் கைகளையும் கால்களையும் முகத்தையும் கழுவிக்கொண்டாள். கடினமான பயணத்தின்போது ஏற்பட்ட காயங்கள் எல்லாம் அருவி நீர் பட்டதும் குணமாகி விட்டன. அவள் அதனால் புத்துணர்வு பெற்றாள். மீண்டும் அவள் முழுவலிமை பெற்று விட்டாள்.

இந்த அருவி என்னைக் காட்டு முந்திரிகைகள் உள்ள இடத்துக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடும், என்ற நம்பிக்கை அவளது உள்ளத்தின் தோன்றிச் சுறுசுறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவள் அருவ ஓரமாக நடந்து சென்றாள். அப்போது திடீரென கால்கள் இடறின. மீண்டும் வீழ்ந்தாள். இப்போது அவள் மிக மிக ஆழமான மலையிடுக்கில் வீழ்ந்து விட்டாள்.

விழும்போது அவள் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள். காற்றின் பலமான கூவலை அவள் காதுகள் கேட்டன. 'இந்த முறை நான் இறந்து விடுவேன்' என்று அவள் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

அவள் கிழே கிழே விழுந்து கொண்டிருந்தாள். திடீரென ஏதோ அவள் வீழ்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தியது. சுருள் வில் மெத்தையைப் போல மென்மையாக இருந்த ஏதோ ஒன்றின் மீது தான் வீழ்ந்திருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள்.

கைகளை அகல விரித்துச் சூழலை உணர முயன்றாள். சில கொடிகள் அவள் கைக்கு அடிப்பட்டன. அவள் அவற்றை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு மேலே ஏற முயன்றாள். கொடிகளிலிருந்து குளிர்ந்த நீர்த்துளிகள் அவள் முகத்தில் வீழ்வதை உணர்ந்தாள்.

‘என்ன நடக்கிறது?’ எதுவும் புரியாமல் அவள் வியப்படைந்தாள். அவள் தன் கைகளால் தட்டித் தடவி ஆராய்ந்தாள். கொடிகளில் அழுத்தமான குளிர்ந்த சிறு பந்துகள் குலை குலையாகத் தொங்குவதை உணர்ந்தாள். அவை பழங்கள் என்பதும் தெரிந்தது. அவற்றை நசுக்கிப் பிழிந்த போது கைகளில் சாறு ஒழுகுவதை உணர்ந்தாள்.

ஒரு பழத்தைப் பிடுங்கிச் சுவைத்தாள். அது இனிப்பாக இருந்தது. அவை நறு மணமும் வீசின.

‘இவைதான் நான் தேடி வந்த காட்டு முந்திரிகைப் பழங்களா?’ அவள் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டாள். அவளிடம் ஒருவித பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

அவள் ஒவ்வொன்றாகப் பழங்களைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டாள்.

திடீரென அவளது கண்களை மறைத்திருந்த கிரை விலகியது. அவளால் மீண்டும் பார்க்க முடிந்தது. உலகம் ஒளி மயமாக இருந்தது.

அவள் எழுந்து நின்று நாலாபுறமும் பார்த்தாள். கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை காட்டு முந்திரிகைக் கொடிகள் பரந்து படர்ந்து காணப்பட்டன. அவற்றில் முந்திரிகைப் பழங்கள் குலைகுலையாகத் தொங்கின.

மலைச் சிகரங்களிலிருந்து அருவிகள் குதித்தோடி அதிசய சக்தி வாய்ந்த அந்தக் காட்டு முந்திரிகைகளுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தன.

‘நான் வீட்டுக்கு திரும்பிச் செல்லும் போது இந்த முந்திரிகைப் பழங்களையும் கொண்டு செல்ல வேண்டும். பார்வையிழந்த பிறருக்கும் இவற்றை உண்ணக் கொடுத்துப் பார்வை பெறச் செய்ய வேண்டும், என்று அவள் நினைத்தாள்.

அவள் சில கொடிகளை அறுத்து எடுத்தாள். அவற்றைக் கொண்டு கூடை முடைந்தாள். காட்டு முந்திரிகைப் பழக் குலைகளைப் பறித்துக் கூடையில் நிறைத்தாள். அவள் வீட்டுக்குப் புறப்படத் தயாரானாள்.

கண் பார்வையை மீளப்பெற்று விட்ட வெள்ளை வாத் துச் சிறுமிக்குத் தனது வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியைக் கண்டு பிடிப்பது எளிதாக இருந்தது.

அவள் வீட்டுக்குத் திரும்பி விட்டாள். கொடுமை மிக்க மாமியார் நோயினால் இறந்து விட்டதை அறிந்தாள்.

கண் பார்வை இழந்தவர்களைத் தேடிச் சென்றாள்; காட்டு முந்திரிகைப் பழங்களைத் தன் கையால் அவர்களுக்கு ஊட்டினாள்.

மூலக் கதை: Wild Grapes

கதாசிரியர்: Guo Culin

நூல்: Favorite Children's Stories From China

வெளியீடு: Foreign Languages Press, Beijing.

பானை குட்டி போட்ட கதை

ஒரு சமயம் முல்லாவிடம் ஒரு பானையை இரவல் வாங்கிச் சென்ற பக்கத்து வீட்டுக்காரர், சில நாட்கள் கழித்து, அந்தப் பானையுடன் சிறிய பானையும் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து முல்லாவிடம் கொடுத்தார். இதனைக் கண்ட முல்லா ஆச்சரியத்துடன்; நான் ஒரு பானை தானே கொடுத்தேன். இந்தச் சிறிய பானை எதற்கு என்று கேட்டார்.

கிண்டல் பேர்வழியான பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஐயா உங்கள் பானை என் வீட்டில் இருந்த பேர்து குட்டி போட்டதால் சட்டப்படி உங்களைத்தானே சேரும். அதனால் தான் இச்சிறிய பானையையும் கொண்டு வந்தேன் என்று கூறி இரண்டு பானைகளையும் முல்லாவிடம் கொடுக்க முல்லாவும் அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் பக்கத்து வீட்டுக்காரரிடம் சில பானைகள் இரவல் வாங்கிய முல்லா, பல நாட்களாகியும் அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. தன்னிடம் இரவல் வாங்கிய பானையைத் திரும்பித் தராததால், பக்கத்து வீட்டுக்காரர் முல்லாவிடம் தன் பானையைத் திருப்பிக் கொடுக்குமாறு கேட்டார்.

அதைக் கேட்ட முல்லா வருத்தத்துடன், “தோழரே உங்கள் பானைகள் என் வீட்டில் இருந்த போது பிரசவ வலியால் உயிர் இழந்தன. பானைகள் பிரசவிக்கும் என்பது நீங்கள் அறிந்ததுதானே?” என்று சொன்னார்.

— முல்லா கதை.

கருத்துப்பகுதி 'கயங்கி' கருத்து

கருத்துக்கு குறையொன்று கருத்து

யாத்திரை

கருத்துக்கு கருத்து
கருத்துக்கு கருத்துப்பகுதி கருத்து
கருத்துக்கு கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

- 101 - கருத்து - 02 கருத்து

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

101 - கருத்து - கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

102 - கருத்து - கருத்துப்பகுதி

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

103 - கருத்து - கருத்துப்பகுதி

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

104 - கருத்து - கருத்துப்பகுதி

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

கருத்துப்பகுதி கருத்துப்பகுதி

‘அறிவுக கூர்ச்சியம்’ குடும்பத்தில்

புதிதாக இன்னொரு சஞ்சிகை

புதினம்

மாதம் இருமுறை

பல்கலை விஷயங்கள் அடங்கியது

எல்லா பத்திரிகை விநியோகஸ்தர்கள்மீடும் கிடைக்கும்

பக்கம் 20 — விலை ரூ. 10/-

வரதர் கதை மலர்கள்

1. அவன் பெரியவன்

அநு. வை. நாகராஜன்

ரூ. 15/-

2. இராமன் கதை

‘சம்பந்தன்’

ரூ. 15/-

3. போக்கிரி முயலாரின் காகசங்கள்

‘தொக்கன்’

ரூ. 12/-

4. கையி மரத்தடியி மேல்

சி. சிவதாசன்

ரூ. 12/-

5. கதந்திரமயம் பாரதமேன்

‘இருச்செந்தரன்’

ரூ. 12/-

அதிதது பாரதக் கதை.